

Sygn. akt III Ca 1320/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko B. U.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 1795/14

oddala apelację.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 1320/15

UZASADNIENIE

Powódka R. M. wniosła o zwolnienie spod egzekucji wskazanych w pozwie ruchomości zajętych przez Komornika Sądowego

przy Sądzie Rejonowym w Pszczynie – M. N. w toku prowadzonej w sprawie Km 1669/14 egzekucyjnej przeciwko jej małżonkowi B. M..

Uzasadniając żądanie twierdziła, że zajęte ruchomości zostały nabyte przez nią

z jej wynagrodzenia za pracę i nie stanowią one składników majątku wspólnego zgromadzonego w czasie trwania małżeństwa

Pozwana Barbara U. wniosła o oddalenie powództwa.

Zarzuciła, iż twierdzenia powódki są niewiarygodne.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r. uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przytoczył regulację

art. 841 k.p.c. i art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 43 § 2 k.r.o. i art. 46 k.r.o. Stwierdził,

że jakkolwiek pomiędzy małżonkami orzeczono rozdzielną majątkową małżeńską, to jednak strony nie dokonały jeszcze podziału majątku wspólnego, ani też nie wystąpiły z takim żądaniem. Wskazał, że w tej sytuacji zajęcie przedmiotu objętego wspólnością majątku daje małżonkowi dłużnika możliwość obrony jego praw poprzez wytoczenie powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji i uznał powództwo za bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Orzeczenie to zaskarżyła **pozwana B. U.**, która wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie

na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe, regulację

art. 316 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, a to orzekanie według stanu

z wniesienia wniosku egzekucyjnego, a nie z chwili zamknięcia rozprawy

oraz art. 841 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i stwierdzenie, że powództwo było skuteczne bez wzięcia pod uwagę sytuacji aktualnej, tj. istniejącej w chwili orzekania, w dniu 9 12 2014r. ustanowiona została rozdzielną majątkowa małżeńska między małżonkami, a tym samym egzekucja stała się w pełni możliwa.

Ponadto zarzucała, że naruszono prawo materialne, regulacje:

- art. 196 i 197 k.c. poprzez ich niezastosowanie, gdyż wobec orzeczenia rozdzielną majątkowej powstała współwłasność w rozumieniu kodeksu cywilnego – współwłasność ułamkowa i mniemać należy, iż udziały obu współwłaścicieli są równe i nie było rzeczą Sąd nie było orzekanie o tym czy wierzyciel miał prawo pierwotnie zająć majątek poprzez komornika, ale czy egzekucja w momencie orzekania jest możliwa;
- art. 34 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie, gdyż na skutek uchylenia wspólności i ustanowienia rozdzielną majątkowej stała się możliwa egzekucja z wspólności ułamkowej dłużnika.
- art. 43 § 1 k.r.o. poprzez jego błędne zastosowanie i stwierdzenie tylko i wyłącznie, że określenie udziałów nie jest ostateczne i definitywne. W domniemaniu ustawowym, po ustanowieniu rozdzielną majątkowej każdy z małżonków posiada współwłasność w udziale po 1/2;
- art. 46 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie, a tylko wzmiankowanie o tym, że od chwili ustania wspólności ustawowej stosuje się przepisy wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku nie wnosząc nic więcej w tym temacie;
- art. 1035 k.c. poprzez błędne zastosowanie, a to poprzez tylko wskazanie, iż obowiązuje w momencie ustanowienia rozdzielną majątkowej.

Ponadto orzeczeniu o kosztach zarzucała naruszenie regulacji: art. 98 k.p.c.

oraz art. 102 k.p.c. przez jej niezastosowanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powódki przyjmując, że mają one źródło w regulacji prawnej art. 841 k.p.c. a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę oraz skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji, mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie poczynionych ustaleń jest logiczny

oraz wewnętrznie spójny, a informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Z tych względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496)

W obecnym stanie sprawy bezspornym jest, iż przedmioty majątkowe będące przedmiotem niniejszego postępowania zostały nabyte przez powódkę

w trakcie trwania jej związku małżeńskiego z B. M. i z mocy regulacji z art. 31 § k.r.o. weszły one w skład ich majątku wspólnego.

Postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte na podstawie tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Będzinie w sprawie o sygn. akt VII K 334/12, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności tylko przeciwko dłużnikowi B. M., a w jego trakcie

nie uzyskano klauzuli wykonalności przeciwko powódce (małżonkowi dłużnika).

Jakkolwiek pomiędzy stronami została zniesiona wspólność majątkowa, to do chwili obecnej nie został dokonany podział ich majątku wspólnego.

Powoduje to, iż pozwana nie legitymuje się tytułem wykonawczym pozwalającym jej zaspokoić się z zajętych przez Komornika przedmiotów majątkowych, co czyni powództwo nieuzasadnionym (Sąd odwoławczy

w pełni podziela prezentowany przez Sąd Rejonowy pogląd prawny zgodnie

z którym zaspokojenie się wierzyciela z udziału dłużnika w majątku wspólnym wymaga uprzedniego zajęcia prawa dłużnika do żądania podziału majątku wspólnego i dopiero po jego przeprowadzeniu skierowaniu egzekucji do przedmiotów, które przypadły dłużnikowi (tak między innymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2013 r., I ACa 838/12, uzasadnieniu wyroku uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 11 2008r. II CZP105/08, czy L. Steck – „Ustanie ustawowej wspólności małżeńskiej majątkowej” i J. St. Piątkowski „System Prawa Rodzinnego”. Za istnieniem po stronie małżonka dłużnika legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa przewidzianego w art. 841 k.p.c. opowiedziano się w „Kodeks postępowania cywilnego - Komentarz Część trzecia Postępowanie egzekucyjne” tom 4 Henryk Pietrkowski pod redakcją Tadeusza Erecińskiego, wyd. 3. „Lexis Nexis” str. 255).

Przytoczone w apelacji okoliczności dotyczące powstania należności objętych tytułem wykonawczym nie dotyczyły powódki, lecz leżały po stronie dłużnika, za którego zachowania powódka nie ponosiła odpowiedzialności.

Trudna sytuacja materialna pozwanej nie została w żaden sposób wykazana i co należy podkreślić mogła ona przeciwdziałać obciążeniu jej kosztami procesu zachowując się stosownie do regulacji art. 101 k.p.c.

Dlatego wbrew temu co zarzuca apelacja w sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa jest w regulacji art. 102 k.p.c.

i tym samym regulacja ta nie ma zastosowania w sprawie.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku

i dlatego apelacja jest bezzasadna w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c.,

co z mocy tej regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys - Magiera